

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 133/03-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. septembra 2003 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť L. Z., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 649/01, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo L. Z. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 649/01 p o r u š e n é b o l o.

2. L. Z. p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie vo výške 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia L. Z. advokátovi JUDr. M. S., Advokátska kancelária, K., vo výške 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún) a DPH vo výške 1 196 Sk na účet č. 1360487005/8080 vedený v HVB Bank Slovakia, a. s., pobočke K., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti L. Z. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2003 doručená sťažnosť L. Z., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 649/01.

Ústavný súd 11. júna 2003 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 133/03-16.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo

vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 11. augusta 2003. Po stručnej genéze postupu súdu v predmetnej veci, v ktorej ide o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu a zrušenie uznesení prijatých na valnom zhromaždení odporcu, uviedol, že v súčasnosti konanie už neprebíha na okresnom súde, a preto nie je možné sa relevantne vyjadriť k právnej a faktickej zložitosti veci. Podľa jeho tvrdenia sťažovateľka ovplyvnila postup konania vo veci tým, že v čase, keď konanie prebiehalo na okresnom súde, nesplnila si poplatkovú povinnosť a nezaplatila súdny poplatok splatný s podaním návrhu na začatie konania. Predseda okresného súdu pripustil prieťahy v konaní, ktoré odôvodnil čiastočne objektívnymi okolnosťami, a to vysokým počtom nevybavených a nerozhodnutých vecí v súdnych oddeleniach sudcov, ktorí vo veci konali, čo neumožňuje sudcom vykonávať úkony v jednotlivých veciach v krátkom časovom odstupe. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka uvádza, že ustanovenie o vecnej príslušnosti krajského súdu, ktorým okresný súd odôvodnil postúpenie veci, nadobudlo účinnosť až 1. januára 2002, poukázal na ustanovenie § 104a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľky, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 31 Cb 649/01 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Predmetom konania je žaloba sťažovateľky proti obchodnej spoločnosti LAND, a. s., Košice, Kukučínova 23 (ďalej len „odporca“), v ktorej sa domáha vyslovenia neplatnosti právneho úkonu, a to uznesení prijatých na valnom zhromaždení odporcu 4. mája 2001. Žaloba bola okresnému súdu doručená 4. júla 2001 a bola zapísaná pod sp. zn. 27 C 626/01.

V súlade s rozvrhom práce okresného súdu vybavujúca sudkyňa 9. júla 2001 predložila predmetný spis podpredsedníčke okresného súdu na preradenie veci do registra Cb, ktorá 10. júla 2001 dala pokyn na zapísanie veci do registra Cb. Zároveň bola vec pridelená novej vybavujúcej sudkyňi a bola zapísaná pod sp. zn. 31 Cb 649/01.

Dňa 7. januára 2002 sudkyňa, ktorej bola vec pridelená, podala predsedovi okresného súdu námietku zaujatosti z dôvodu osobného vzťahu k sťažovateľke. Opatrením predsedu okresného súdu z 22. februára 2002 bola vec pridelená na ďalšie konanie inému sudcovi. Tento 19. februára 2003 z dôvodu vecnej príslušnosti postúpil vec Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nárok sťažovateľky vyplýva zo vzťahov medzi štatutárnymi orgánmi obchodnej spoločnosti, akcionármi alebo členmi. Podľa § 9 ods. 3 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku krajské súdy rozhodujú ako súdy prvého stupňa obchodné veci bez zreteľa na to, či účastníci záväzkového vzťahu sú podnikatelia, spory zo vzťahov medzi obchodnými spoločnosťami alebo družstvami a ich zakladateľmi, medzi obchodnými spoločnosťami alebo družstvami a ich spoločníkmi, štatutárnymi orgánmi obchodnej spoločnosti, akcionármi alebo členmi, a to aj bývalými, ako aj medzi spoločníkmi, štatutárnymi orgánmi obchodnej spoločnosti, členmi, a to aj bývalými, alebo zakladateľmi navzájom, ak vznikli zo vzťahov upravených osobitnými predpismi. S poukazom na vyššie uvedené a podľa § 104a ods. 2 citovaného zákona okresný súd po doručení upovedomenia o postúpení veci predložil spis 10. apríla 2003 krajskému súdu, kde bol zaevidovaný pod sp. zn. 4 Cbs 2/03.

Krajský súd 24. júna 2003 vyzval sťažovateľku, aby upresnila petit žaloby podľa hmotného práva pod následkom zastavenia konania podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku, a taktiež ju vyzval na zaplatenie súdneho poplatku. Keďže sťažovateľka si zásielku súdu v odbernej lehote neprevzala, krajský súd ju opätovne zaslal sťažovateľke a tiež listom zo 4. septembra 2003 požiadal Register obyvateľov Slovenskej republiky o oznámenie trvalého bydliska sťažovateľky. Súdny poplatok sťažovateľka do 10. septembra 2003 nezaplatila a neodstránila ani vady žaloby.

Sťažovateľka 28. apríla 2003 podala okresnému súdu sťažnosť na prietahy v súdnom konaní vo veci sp. zn. 31 Cb. 649/01. Tento postup sťažovateľky kvalifikoval ústavný súd ako právny prostriedok, ktorého uplatnenie sa vyžaduje pred podaním návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

III.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že aj keď konanie vo veci sťažovateľky v súčasnosti prebieha na vecne príslušnom krajskom súde sťažovateľka sa svojím návrhom vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru obmedzila len na postup okresného súdu v predmetnej veci. Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal na konanie návrh len v uvedenom rozsahu a v tomto rozsahu aj vec ďalej skúmal a rozhodol v nej.

V konaní o sťažnosti namietajúcom porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje ústavný súd právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup samotného súdu v jeho konaní a rozhodovaní vo veci samej (napr. II. ÚS 813/00).

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosti vecí“, ústavný súd aj v predmetnom prípade bral do úvahy skutkový stav vecí a platnú právnu úpravu (I. ÚS 92/97) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu (charakter) vecí.

Predmetom konania na okresnom súde vo veci vedenej pod sp. zn. 31 Cb 649/01 bolo rozhodovanie o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia akciovej spoločnosti. Ústavný súd zo skutočností uvádzaných okresným súdom a ani z obsahu súdneho spisu nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej a prípadne aj skutkovej (faktickej) zložitosti vecí, ktorej dôsledkom by malo byť ospravedlniteľné zdĺhavé konanie v danej veci. V namietanom období sa napadnutý súd totiž nezaoberal otázkami nevyhnutnými pre rozhodnutie v merite vecí, ale výlučne procesnou problematikou – určením vecnej príslušnosti súdu (ktorú v konečnom dôsledku nemožno kvalifikovať ako právne a v danom prípade ani ako fakticky zložitú).

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky v preskúmvanej veci na okresnom súde, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Hodnotenie príslušnosti súdu na konanie nespadá medzi otázky, ktorých posúdenie by mohol účastník konania podstatným spôsobom ovplyvniť. Ústavný súd však pripúšťa, že po postúpení vecí krajskému súdu jej nečinnosť (doteraz neuhradený súdny poplatok, neupresnenie petitu žaloby, neprevzatie zásielky (výziev) súdu v odbernej lehote) môže vplývať na priebeh a dĺžku konania, ba môžu viesť až k jeho zastaveniu.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je správanie (postup) samotného súdu.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v predmetnej veci v súdnom konaní, ktoré sa na okresnom súde začalo 4. júla 2001, nebol zo strany okresného súdu až do postúpenia vecí krajskému súdu 19. februára 2003, t. j. za 18 mesiacov, urobený žiadny úkon vo veci

samej. Pri posudzovaní tohto obdobia ústavný súd zobral do úvahy svoju predošlú judikatúru, v súlade s ktorou obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný priesťah v konaní (napr. II. ÚS 3/00).

Túto skutočnosť nakoniec potvrdzuje aj stanovisko okresného súdu, v ktorom sa konštatujú priesťahy v konaní, a to z dôvodov, ktoré ústavný súd neakceptoval ako účinnú obranu.

Obranu okresného súdu spočívajúcu vo vysokom počte nevybavených a nerozhodnutých vecí ako dôvodu, ktorý mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou priesťahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99, III. ÚS 14/00, I. ÚS 51/01, III. ÚS 33/01) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že štát nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priesťahov a v konečnom dôsledku nezavádzajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priesťahy v súdnom konaní. Podľa názoru ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priesťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas a adekvátne opatrenia. Okresný súd vo svojom stanovisku neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide o takýto prípad.

Aj v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezavádza štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (II. ÚS 40/97, II. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu či námietka personálneho oslabenia súdu a v tej súvislosti veľkého počtu nevybavených vecí nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Ústavný súd uvedený postup okresného súdu od 4. júla 2001 do 19. februára 2003 vyhodnotil ako konanie, ktoré nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty navrhovateľky v jej veci, a teda ako také, ktoré spôsobilo zbytočné prietahy vo veci sp. zn. 31 Cb 649/01.

Ústavný súd posúdil aj tvrdenia sťažovateľky, že okresný súd tým, že nekonal a nerozhodol o jej veci, hoci bol vecne príslušným súdom, ale vec postúpil krajskému súdu, jej spôsobil ďalšie zbytočné a ničím neodôvodnené prietahy v konaní, ktorým boli porušené jej práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Posúdenie vecnej príslušnosti je svojou povahou posúdením procesných podmienok v konaní, pričom takéto posúdenie patrí v zásade do právomoci všeobecného súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. I. ÚS 4/00). Podľa ústavného súdu by sa posúdenie vecnej príslušnosti súdu na prerokovanie veci mohlo stať predmetom prípadnej kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ktoré všeobecný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Krajské sudy aj pred novelou Občianskeho súdneho poriadku účinnou od 1. januára 2002 prejednávali spory medzi obchodnými spoločnosťami a ich zakladateľmi, medzi obchodnými spoločnosťami a ich spoločníkmi, akcionármi alebo členmi, ako aj medzi spoločníkmi, členmi alebo zakladateľmi navzájom, ak vznikli zo vzťahov upravených Obchodným zákonníkom (porovnaj § 9 ods. ods. 3 písm. c) citovaného zákona platného do 1. januára 2002). Z petitu i z celkového obsahu žaloby bolo zjavné, že svojou podstatou sa týka sporu medzi obchodnou spoločnosťou a jej akcionármi a štatutárnymi orgánmi, a teda o veci mal rozhodnúť krajský súd. Podľa § 104a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ak súd, ktorému bola vec postúpená, s jej postúpením nesúhlasí, predloží vec bez rozhodnutia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Ústavný súd však zo spisu zistil, že krajský súd po postúpení veci a odovzdaní spisového materiálu od 10. apríla 2003 začal vo veci ako vecne príslušný súd konať. Postup okresného súdu spočívajúci vo vyslovení svojej nepríslušnosti na konanie nemožno v okolnostiach prípadu považovať za zjavne neopodstatnený. Podľa názoru ústavného súdu však nie samotné postúpenie veci okresným súdom (krajskému súdu) sa v rozhodujúcej

miere podieľalo na tom, že dlhodobo nedošlo k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľka v konaní pred okresným súdom nachádzala, ale doba, keď okresný súd tento procesný úkon (nie však vo veci samej) urobil. Podľa § 104a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd skúma vecnú príslušnosť prv, než začne konať vo veci samej. A práve tú skutočnosť, že okresný súd posúdil otázku vecnej príslušnosti v konaní o veci sťažovateľky až po 18 mesiacoch od podania návrhu, nemožno hodnotiť ako prejav postupu súdu, ktorý by zodpovedal ústavou priznanému základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Okresný súd sa v konaní, ktorého dĺžka do postúpenia veci krajskému súdu trvala 18 mesiacov, dopustil zbytočných prieťahov trvajúcich celé toto obdobie (18 mesiacov), ktoré zapríčinil svojou úplnou nečinnosťou.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v predmetnom konaní tak, ako ho garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd uznal porušenie ústavného práva sťažovateľky v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 31 Cb 649/01. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie

stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Navrhovateľka žiada primerané finančné zadosťučinenie vo výške 120 000 Sk.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie prípadná náhrada škody.

Hoci významnou súčasťou zadosťučinenia sťažovateľky je už samotné deklarovanie porušenia jej práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavným súdom, porušenie týchto základných práv sťažovateľky však nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci ústavného súdu. V dôsledku toho bolo potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľke vznikla predovšetkým v pocitoch neistoty a krivdy. Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu, na rozsah zbytočných prieťahov v jej rámci, berúc do úvahy tiež konkrétne okolnosti prípadu (sťažovateľka v dôsledku uvedeného sporu ostala mimo svojej vlasti bez akýchkoľvek existenčných prostriedkov sama s maloletým dieťaťom), možno sumu 20 000 Sk považovať za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľkou

požadovanú výšku primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

V.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy konania jej právnomu zástupcovi vo výške 9 992 Sk, a to za dva úkony právnej pomoci 8 540 Sk a dvakrát režijný paušál po 128 Sk a DPH 14% z odmeny 8 540 Sk, čo činí 1 195,60 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právny zástupcom sťažovateľky vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka bola vo veci úspešná, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava vecí a podanie vo veci samej 4 270 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 8 540 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. dvakrát 128 Sk, ako aj 14% DPH vo výške 1 195,60 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2003